

Sygn. akt V P 354/14

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Kołodziej Michałowicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Beata Stankiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 listopada 2015r. w S.

sprawy z powództwa **M. B.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w B.**

o wynagrodzenie za pracę, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, wydanie świadectwa pracy, wydanie weksla, wydanie PIT-11, o odszkodowanie

1. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w B. na rzecz M. B. następujące kwoty:

- a. 2.915,95 zł (dwa tysiące dziewięćset piętnaście złotych 95/100) tytułem wynagrodzenia za okres od stycznia 2014 r. do lipca 2014 r.,
 - b. 1.770,16 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt złotych 16/100) tytułem wynagrodzenia za sierpień 2014 r.,
 - c. 1.770,16 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt złotych 16/100) tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2014 r.,
 - d. 1.427,50 zł (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia siedem złotych 50/100) tytułem wynagrodzenia za październik 2014 r.,
 - e. 1.189,72 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt dziewięć złotych 72/100) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy,
2. nakazuje (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w B., aby wydała M. B. świadectwo pracy za okres od 16.07.2013 r. do 25.10.2014 r. na stanowisku pracownika składu, która ustała w wyniku rozwiązania umowy za wypowiedzeniem,

3. nakazuje (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w B., aby wydała M. B. deklarację PIT-11 za rok 2014,

4. nakazuje (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w B. zwrot weksla M. B.,

5. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w na rzecz M. B. następujące kwoty:

- a. 1.126,47 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia sześć złotych 47/100) tytułem wynagrodzenia za okres od stycznia 2014 r. do lipca 2014 r.,
- b. 672 zł (sześćset siedemdziesiąt dwa złotych) tytułem wynagrodzenia za sierpień 2014 r. ,
- c. 672 zł (sześćset siedemdziesiąt dwa złotych) tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2014 r.

- d. 541,75 zł (pięćset czterdzieści jeden złotych 75/100) tytułem wynagrodzenia za październik 2014 r.
- e. 580,68 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych 68/100) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy,
6. nakazuje (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L., aby wydała M. B. świadectwo pracy za okres od 16.07.2013 r. do 25.10.2014 r. na stanowisku pracownika składu, która ustala w wyniku rozwiązania umowy za wypowiedzeniem,
7. nakazuje (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L., aby wydała M. B. deklarację PIT-11 za rok 2014,
8. nakazuje (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. zwrot weksla M. B.,
9. oddała powództwo w pozostałej części,
10. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,
11. zasądza od (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. solidarnie na rzecz M. B. 100 zł (sto złotych) tytułem kosztów procesu.

VP 354/14

UZASADNIENIE

M. B. wniósł o:

1. zasądzenie od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. :
 - a. wynagrodzenia za pracę za sierpień, wrzesień, październik i część listopada do 11.11.2014 r. w kwocie po 1.770,16 zł brutto miesięcznie,
 - b. ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy (14 dni),
 - c. części wynagrodzenia za pracę stanowiącego równowartość składek na ubezpieczenie społeczne za okres od stycznia 2014 r.
- oraz o zobowiązanie do wydania świadectwa pracy,
2. zasądzenie od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwoty 2.016 zł tytułem:
 - a. wynagrodzenia za pracę za sierpień, wrzesień, październik i część listopada do 11.11.2014 r. w kwocie po 672 zł brutto miesięcznie,
 - b. ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy (18 dni),
 - c. części wynagrodzenia za pracę stanowiącego równowartość składek na ubezpieczenie społeczne za okres od stycznia 2014 r.

oraz o zobowiązanie do wydania świadectwa pracy.

Następnie podał, że należy mu się ekwiwalent za 60 dni niewykorzystanego urlopu w kwocie 1.770,16 zł od (...) i 672 zł od (...).

Wyjaśnił, że wnosi o zasądzenie 8.850 zł brutto od (...) tytułem wynagrodzenia za 5 miesięcy pracy według stawek umownych oraz 3.360 zł brutto od (...) tytułem wynagrodzenia za 5 miesięcy pracy według stawek umownych.

Sprecyzował, że tytułem tej części wynagrodzenia za pracę, która stanowi wynagrodzenie za pracę domaga się 2.915,95 zł od (...), a od (...) 1.126,47 zł.

Nadto wniósł o zasądzenie od obu pozwanych po połowie:

1. zwrotu wydatków na mandaty wraz z odsetkami, kosztami przelewu i opłatami na rzecz Skarbu Państwa (150 + 19,70 + 2,90 + 200 + 30 + 50 zł),
2. 7.824 zł netto tytułem rekompensaty za 12 miesięcy zasiłku dla bezrobotnych (831,10 zł brutto za miesiąc),
3. 2.319 zł netto tytułem rekompensaty za dodatek aktywizacyjny za 6 miesięcy (415,60 zł brutto),
4. 4.000 zł tytułem zwrotu kosztów za kursy doszkalające na prawo jazdy, które powód chciał ukończyć, ale w nich nie uczestniczył, bo nie został zakwalifikowany, bo nie miał statusu osoby bezrobotnej,
5. zwrotu wydatku za zakup w dniu 01.10.2015 r. karty kierowcy (169,74 zł).

Wyjaśnił, że brak świadectwa pracy uniemożliwił mu uzyskanie statusu osoby bezrobotnej, a przez to nie uzyskał zasiłku dla bezrobotnych, nie mógł skorzystać z darmowych kursów doszkalających, które na wolnym rynku kosztują 3.950 zł. Nie mógł również uzyskać od PUP bezzwrotnej pożyczki 5.000 zł.

Dodatkowo wniósł o zobowiązanie do wydania:

1. weksli in blanco,
2. deklaracji PIT – 11 za rok 2014.

Pozwani (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L.** Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością **w L.** nie przedstawili swego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. zawarli umowę o pracę tymczasową na czas określony od 16.07.2013 r. do 11.11.2014 r. na stanowisku pracownik składu na rzecz pracodawcy użytkownika S..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością za wynagrodzeniem 640 zł brutto miesięcznie. Miejsce pracy było w L..

Umowa przewidywała możliwość jednogodniowego wypowiedzenia (pkt 6).

Od dnia 01.01.2014 r. strony podwyższyły wynagrodzenie do 672 zł miesięcznie.

Dowód: umowa k. 3, aneks k. 2.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. zawarli umowę o pracę tymczasową na czas określony od 16.07.2013 r. do 11.11.2014 r. na stanowisku pracownik składu na rzecz pracodawcy użytkownika S..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością za wynagrodzeniem 1.627,53 zł brutto miesięcznie. Miejsce pracy było w L..

Umowa przewidywała możliwość jednogodniowego wypowiedzenia (pkt 6).

Od dnia 01.11.2013 r. strony podwyższyły wynagrodzenie do 1.770,16 zł miesięcznie.

Dowód: umowa k. 7, aneks k. 6.

Umowy M. B. z (...) i (...) nie przewidywały większej liczby dni urlopu niż przepisy Kodeksu pracy.

Na dzień 06.05.2014 r. M. B. przysługiwało 14 dni urlopu wypoczynkowego u pracodawcy (...) i 18 dni u (...).

Dowód: umowa k. 3, aneks k. 2, umowa k. 7, aneks k. 6, wiadomości mailowe k. 12, 13.

W dniu 26.08.2014 r. M. B. wysłał pisma do (...) i (...), w których wezwał m.in. do wystawienia świadectwa pracy.

W dniu 17.09.2014 r. M. B. wysłał pisma do (...) i (...), w których wezwał m.in. do wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany w naturze urlop wypoczynkowy oraz do wystawienia świadectwa pracy.

Dowód: pisma z potwierdzeniami nadania przesyłki poleconej k. 9, 10.

Spółka (...) sporządziła pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę. M. B. otrzymał wypowiedzenie 12.10.2014 r.

Dowód: wypowiedzenie k. 4, nadto oświadczenie powoda k. 18v.

W dniu 21.01.2015 r. M. B. wniósł o zarejestrowanie go jako bezrobotnego przez Powiatowy Urząd Pracy i o przyznanie prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Postanowieniem z 29.01.2015 r. zawiesił postępowanie w sprawie uprawnień M. B. do statusu osoby bezrobotnej.

Dowód: kopia postanowienia k. 19.

W dniu 20.02.2015 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w L. wystawił zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia za pracę, w którym wezwał (...) jako pracodawcę, aby nie wypłacał zajętej części wynagrodzenia, lecz przekazał ją organowi egzekucyjnemu. Dochodzone należności wynosiły łącznie 169,70 zł. Tytuł wykonawczy wystawił Wojewoda (...), termin płatności przypadał na 05.06.2014 r.

Dowód: zawiadomienie o zajęciu k. 21.

Sąd Rejonowy w Wejherowie wyrokiem nakazowym z 14.03.2014 r. uznał M. B. winnym wykroczenia z art. 92 § 1 kw (wjechanie za sygnalizator przy włączonym czerwonym świetle) i skazał go na karę grzywny 200 zł. Nadto obciążył go kosztami postępowania: wymierzył skazanemu opłatę w wysokości 30 zł i obciążył go wydatkami postępowania 50 zł.

Dowód: kopia wyroku k. 22.

Od dnia 30.06.2014 r. firma (...)pl nie pokrywa kosztów mandatów za przeładowanie auta.

Dowód: wiadomość mailowa k. 23 – 24.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd rozpoznał niniejszą sprawę zaocznie zgodnie z art. 339 § 1 kpc, gdyż pozwane Spółki nie stawily się na rozprawę i nie przedstawiły swego stanowiska w sprawie, a były o jej terminie prawidłowo powiadomione.

Stosując instytucję wyroku zaocznego Sąd może zgodnie z art. 339 § 2 kpc przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Oznacza to, że chcąc wydać wyrok zaoczny Sąd musi dokonać oceny, czy twierdzenia powoda budzą uzasadnione wątpliwości, czy też takich wątpliwości nie budzą albo czy twierdzenia powoda zostały zgłoszone w celu obejścia prawa. Dopiero po wykluczeniu tych przeszkód Sąd może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych uzasadniających jego roszczenie.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie analizował zatem, czy twierdzenia powoda budzą wątpliwości i czy byłyby one uzasadnione.

W judykaturze i doktrynie podkreśla się, że sąd może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda, jeśli ogólnie prima facie twierdzenia jego nie wywołują wątpliwości. Nie jest konieczne badanie twierdzeń pod kątem hipotetycznego, wyłaniającego się dopiero zazwyczaj w postępowaniu, prawdziwego stanu rzeczy. Wystarczy zatem spójność wewnętrzna twierdzeń powoda, zgodność z doświadczeniem życiowym, zgodność z faktami znanymi sądowi z urzędu itd.

Podkreślić jednak trzeba, że punktem odniesienia dla owych "wątpliwości", które budzą przytoczone przez powoda okoliczności, w istocie rzeczy jest prawda (tak też B. Bładowski, *Metodyka...*, s. 225; odmiennie K. Knoppek, *Zmierzch zasady prawdy obiektywnej w procesie cywilnym*, Pal. 2005, nr 1-2, s. 13). Zmiana brzmienia przepisu 339 § 2 kpc z 05.02.2005 r. podkreśliła to, że ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, szczególności na tle innych twierdzeń powoda (niesprzeczność twierdzeń). Takie ujęcie nie oznacza wszakże, że sąd nie może powziąć wątpliwości co do twierdzeń powoda w świetle faktów powszechnie znanych albo znanych sądowi urzędowo.

Oceniając twierdzenia powoda Sąd stwierdził, że niektóre okoliczności podawane przez powoda są wewnętrznie sprzeczne i budzą wątpliwości. Należą do nich:

1. wysokości wynagrodzenia brutto należnego za okres od sierpnia 2014 r. do listopada 2014 r.,
2. termin ustania zatrudnienia,
3. wymiar urlopu wypoczynkowego przysługujący powodowi,
4. wysokość ekwiwalentu za niewykorzystany urlop,
5. roszczenia odszkodowawcze – za utratę zasiłku, dodatku aktywizacyjnego, pożyczki, darmowego szkolenia, zakupu karty kierowcy,
6. roszczenia odszkodowawcze za mandaty.

Ad. 1 i 2. Powód konsekwentnie twierdził, że od sierpnia pracodawcy nie wypłacali mu wynagrodzenia. Potwierdzały to informacje, że już z dniem 26.08.2014 r. powód domagał się wystawienia świadectw pracy.

Jednocześnie jednak powód domagał się zapłaty wynagrodzenia za dalsze miesiące: wrzesień, październik, a w ostatecznej wersji nawet za 11 dni listopada.

Zwraca uwagę, że w pozwie powód twierdził, że stosunek pracy zakończył się 25.10.2014 r. i twierdził, że w tym dniu powinno być wystawione świadectwo pracy. Nadto powód przyznał (k. 18v), że otrzymał wypowiedzenie w dniu 12.10.2014 r., które wskazywało datę rozwiązania umowy na 25.10.2014 r.

Bezspornym było, że powód nie odwoływał się od wypowiedzenia.

Twierdzenia powoda na temat terminu ustania stosunku pracy były zatem wewnętrznie sprzeczne. Powód podawał różne terminy zakończenia stosunku pracy. Ma to o tyle istotne znaczenie, że powód domagał się wynagrodzenia, czyli świadczenia ekwiwalentnego do świadczonej pracy. Zasadą jest bowiem, że wynagrodzenie należy się wyłącznie za wykonaną pracę (art. 80 kp).

Biorąc zatem pod uwagę, że powód różnie przedstawia, do kiedy pracował Sąd przyjął wersję z niższym żądaniem. Dlatego proporcjonalnie do liczby przepracowanych dni zasądził wynagrodzenie za październik, a w pozostałym zakresie oddalił dalej idące żądania o zapłatę wynagrodzenia.

Ad. 3. Powód twierdził, że zgodnie z umową i z ogólnymi warunkami zatrudnienia przysługiwały mu po 30 dni urlopu od każdego z pozwanych tj. po 2 dni za każde przepracowane 30 dni. Na tą okoliczność złożył umowy o pracę z aneksami i korespondencję z byłym pracodawcą.

W ocenie Sądu dokumenty te nie potwierdzają w pełni stanowiska powoda. Z wiadomości (k. 13) wynika niższa liczba dni urlopowych. Jeżeli nawet dodamy do tych dni, dodatkowy wymiar urlopu uzyskany za okres od czerwca, to możemy dodać tylko urlop w wymiarze wynikającym z Kodeksu pracy, a więc proporcjonalnym za przepracowane miesiące. Przyjmując nawet roczny wymiar 26 dni urlopu, za 5 miesięcy (VI – X) przysługiwałoby powodowi prawo do 11 dni urlopu.

Jednocześnie zwraca jednak uwagę różna liczba dni urlopu przysługująca u obu pracodawców. Wynika z tego, że powód wykorzystywał urlop w naturze, ale nie wiadomo w jakim zakresie.

Ad. 4. Dlatego Sąd naliczył ekwiwalent od ilości dni podanych w wiadomości z 06.05.2014 r. złożonej przez powoda, posługując się stałą wysokością wynagrodzenia umownego powoda i wskaźnikiem urlopowym za rok 2014 (20,83).

- $1770,16 \text{ zł} : 20,83$ (współczynnik ekwiwalentowy w 2014r.) = 84,98 zł,
- $84,94 \text{ zł} : 8 \text{ godz.} = 10,62 \text{ zł}$ (stawka godzinowa ekwiwalentu),
- $14 \text{ dni} \times 8 \text{ godz.} = 112 \text{ godz.}$
- $10,62 \text{ zł} \times 112 \text{ godz.} = 1.189,72 \text{ zł}$ (kwota ekwiwalentu).
- $672 \text{ zł} : 20,83$ (współczynnik ekwiwalentowy w 2014r.) = 32,26 zł,
- $32,26 \text{ zł} : 8 \text{ godz.} = 4,0325 \text{ zł}$ (stawka godzinowa ekwiwalentu),
- $18 \text{ dni} \times 8 \text{ godz.} = 144 \text{ godz.}$
- $4,0325 \text{ zł} \times 144 \text{ godz.} = 580,68 \text{ zł}$ (kwota ekwiwalentu).

Powyższe kwoty 1.189,72 zł i 580,68 zł zostały zasądzone w punkcie 1 ppkt e i punkcie 5 ppkt e wyroku. Dalej idące żądanie zapłaty ekwiwalentu zostało oddalone.

Ad. 5. M. B. twierdził, że niewydanie przez pozwanych świadectw pracy spowodowało, że nie uzyskał statusu osoby bezrobotnej.

Z tej okoliczności wywodził roszczenia odszkodowawcze – za utratę prawa do zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego, bezzwrotnej pożyczki z Urzędu Pracy, dostępu do darmowych szkoleń i pomocy Urzędu Pracy (np. sfinansowania zakupu karty kierowcy).

W ocenie Sądu z treści przepisów ustawy z 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia (DZ. U. 2013.674 t.j.) wynika, że wydanie przez pracodawcę pracownikowi świadectwa pracy nie jest jedynym warunkiem uzyskania statusu osoby bezrobotnej, ani jedynym warunkiem nabycia prawa do zasiłku dodatku aktywizacyjnego, bezzwrotnej pożyczki, darmowego szkolenia zawodowego, czy pomocy finansowej na zakup karty kierowcy.

Uzyskanie statusu osoby bezrobotnej musi być stwierdzone decyzją administracyjną Urzędu Pracy. Z wyjaśnień powoda nie wynika, że jest oczywistym, że uzyskałby taką pozytywną dla siebie decyzję. Nie jest uprawnieniem sądu powszechnego stwierdzanie za organ administracji publicznej, jakiej treści decyzję organ ten powinien był wydać.

Zwraca również uwagę, że powód złożył wniosek o zarejestrowanie jako osoba bezrobotna dopiero w styczniu. Nie wiadomo, dlaczego nie złożył wniosku niezwłocznie po ustaniu zatrudnienia.

Godzi się również zauważyć, że nie istnieje zasada współżycia społecznego, iż wszyscy po ustaniu stosunku pracy rejestrują się jako bezrobotni. Są osoby, które podejmują od razu pracę u nowego pracodawcy. Nie wiadomo, dlaczego powód nie kontynuował pracy zarobkowej.

Z doświadczenia życiowego wiadomym jest, że wielu chętnych ubiega się o preferencyjne pożyczki i szkolenia, ale nie wszyscy uzyskują prawo do takiej pomocy, z uwagi na przewagę liczby potrzebujących nad wielkością środków.

Dlatego Sąd uznał, że twierdzenia powoda o istnieniu związku przyczynowego między zachowaniem pozwanych polegającym na niewydaniu świadectw pracy a szkodą majątkową polegającą na nieuzyskaniu świadczeń pieniężnych i niepieniężnych od Urzędu Pracy budzą poważne wątpliwości.

Ad. 6. Powód domagał się również zasądzenia równowartości wydatków poniesionych przez niego w związku z długiem stwierdzonym tytułem wykonawczym wystawionym przez Wojewodę (...).

Z wyjaśnień powoda nie wynika, czego ten dług dotyczy i dlaczego uważa, że nie on jest osobą zobowiązaną lecz byłby pracodawca.

Istnieją środki prawne zmierzające do wzruszenia administracyjnych tytułów wykonawczych, ale nie służy temu cywilne powództwo o zapłatę skierowane przeciwko osobie trzeciej.

Powód domagał się również zasądzenia równowartości wydatków poniesionych przez niego w związku z postępowaniem o wykroczenie drogowe.

Takie roszczenie jest sprzeczne z prawem, gdyż istota dolegliwości kar nakładanych na sprawców przestępstw i wykroczeń polega na tym, aby to oni sami tą karę zrealizowali. Przenoszenie ciężaru finansowego grzywny na osoby trzecie jest zakazane przez art. 57 kodeksu wykroczeń pod groźbą kary aresztu i grzywny.

Dlatego te żądania Sąd uznał za zmierzające do obejścia prawa i je oddalił.

Reasumując powyższe rozważania na podstawie art. 339 § 2 kpc powództwo uwzględniono co do roszczeń uznanych za niewątpliwe, a w pozostałym zakresie powództwo oddalono.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc.

O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik finansowy postępowania wynikającej z art. 98 § kpc. Ponieważ pozwana przegrała sprawę w całości obciążoną ją wszystkimi kosztami.

Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Kołodziej Michałowicz